

hvorledes anvendes den? Jeg kan anføre meget over Tusind Exempler derpaa, men, da det ikke er Stedet dertil her, skal jeg kun bemærke, at der drives Misbrug dermed i stort Omfang. Jeg kjender f. Ex. mange Tilfælde, hvor en Enke har villet gifte sig igjen, og hvor der iforveien er accorderet om Indfæstningen, der f. Ex. er 4,000 Rd., vel at mærke ikke skriftligt, og hvor der har været afholdt Skjønnsforretning ved Aflevering af Gaarden, af hvilken det fremgaaer, at Gaarden er bleven forbedret for et Beløb af 400 Rd., men hvor hun, naar hun præsenterede sin Forlovede paa Godscontoiret, blev nødt til at gaae ind paa at skrive en Dvitting, hvorved hun renoncerede paa disse 400 Rd. Jeg troer, at saadanne Exempler flaaende vise, at der virkelig trænges til en Forandring i denne Henseende. Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig længere ved disse lidt smaa Forhold, som vel allerede have trættet det ærede Thing, men kun tillade mig at bemærke, at jeg endnu har hødt en anden Grund til min Forespørgsel, som jeg med Villie først har villet nævne tilfids. Det er tidligere, og det ikke i een Session, men i flere, fra Ministerbordet blevet udtalt — hvad der vil kunne sees ved at efterlæse Rigsdagsstidenden —, at man skulde være forsigtig med en Sag som denne, og at den ikke burde søres igjennem, fordi Godsleierne ikke vare repræsenterede i Thinget som Stand, og fordi de heller ikke vare repræsenterede i Regjeringen. Det kunde maafee synes at være noget egent af mig og at være ubeleiligt at komme med en Forespørgsel som denne nu; men Grunden, hvorfor jeg kommer med den just nu, er netop den, at den danske Bonde endnu sidder her i Thinget og kan have Leilighed til at udtale sig her om disse Forhold. Vi vide jo Alle, hvorledes Forholdet vil stille sig, hvis Grundlovsforslaget bliver endelig Lov. Det vil da ikke være muligt, hvis ikke Regjeringen vil tage denne Sag i sin Haand, for Fremtiden at gennemføre den i et Thing, hvori Bondestanden, om den end er enig, i det allerhelbigste Tilfælde ikke

vil kunne besætte over $\frac{1}{3}$ af Pladserne. Nu have vi tillige et Ministerium, som repræsenterer Godsleierstanden, og jeg har derfor troet det rigtigt, netop i dette Dieblik at fremkomme med min Forespørgsel. Jeg veed — jeg siger ikke dette for at smigre den høitærede Regjering —, men jeg veed, at det forholder sig saaledes, som det blev udtalt her forleden af en æret Collega, navnlig oversfor den høitærede Conseilspræsident, at han er agtet og elsket af Bondestanden, og jeg tør sige det Samme om de andre ærede Ministre. Naar jeg derfor stiller denne Forespørgsel her, er det ogsaa nærmest for at erfare, om de ærede Ministre villige deres Standsfællers Handlemaade, billige, hvad jeg her har tilladt mig at fremsføre, og som jeg i enhver Henseende skal bevidne og staae ved, naar det kræves. Det er mit Ønske at høre den høitærede Regjerings Svar i saa Henseende. Jeg skal herved tillade mig at oplæse min Forespørgsel. Den lyder saaledes:

„Vil den høitærede Indenrigsminister ikke med Hensyn til vort Fædrelands nærværende Stilling, og navnlig dets Trang til hyderligere finansielle Kræfter og Midler, og paa Grund af de uheldige Forhold, der finde Sted paa flere Fæstegodser, i Forening med sine Colleger søge at bringe Grundlovens § 98 i Udførelse og ved Lov see ordnet, hvorledes Fæstegodset paa Lehnsgodserne kunde overgaae til fri Eiendom?“

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at Forespørgslen indeholder to ganske forskellige Spørgsmaal, der for mig ikke staae i nogensomhelst Forbindelse med hinanden. Det ene er det, om Regjeringen agter at bringe § 98 i Grundloven af 5te Juni 1849 til Udførelse. § 98 handler, som bekjendt, om, paa hvilken Maade Lehn- og Fideicommissionsejendomme kunne overgaae til fri Eiendom. Jeg maa idetmindste tilstaae, at jeg ikke kan forstaae denne Paragraph anderledes, end at der i den tales om Overgang til fri Eiendom fra bunden Eiendom eller rettere om Overgang